

De koning van de Hel

Kerri Maniscalco bij Boekerij:

De prins van Toorn
De prins van Trots
De koning van de Hel

Kerri Maniscalco

De
koning
van
de Hel

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

ISBN 978-90-225-9788-0

ISBN 978-94-023-2277-4 (e-book)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Kingdom of the Feared*

Vertaling: Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio

Omslagbeeld: Shutterstock

Illustraties schutbladen: Crisol Crowling (@crisolcrowling)

Zetwerk: Pier Post

© 2022 by Kerri Maniscalco

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Vertrouw op je hart, mijn beste lezer.
Het zal je altijd de juiste kant op sturen.*

‘Maar mijn begeerte en wil
waren al in gelijk tempo in gang gebracht,
door de Liefde die de zon
en de andere sterren voortbeweegt.’

Dante Alighieri, *Het paradijs*

Ooit werd de Voorspelling van de Gevreesden als een mythe beschouwd, een verhaal over hemelse wraak dat door de eeuwen heen werd doorverteld. Dat diende als een waarschuwing voor de chaos en verwoesting die Dood en Furie konden aanrichten als die werden ontketend. Een vertelling die twee vijanden zich goed hadden moeten herinneren voor ze elkaar in een vlaag van woede vervloekten. In die noodlottige nacht kwamen twee krachtige soorten magie samen, maakten het beide partijen onmogelijk om de volledige waarheid te spreken of zich die soms helemaal te kunnen herinneren. De vloeken hadden zelfs nog grotere gevolgen die niemand had voorzien. Jarenlang wachtten demonen en heksen gespannen op de dag dat alles uiteindelijk zou worden onthuld. Als dat middernachtelijk uur slaat, wordt het aangeraden om het huis te bevoorraden met ambrosia en nectar en tot de godin te bidden voor genade.

Aantekeningen uit de di Carlo-grimoire

Twintig jaar eerder

Heksenkringouderlingen waren het zelden ergens over eens, behalve over twee kwesties die als hun allerbelangrijkste wetten werden beschouwd. De duivel mocht nooit worden opgeroepen en zwarte spiegels mochten onder geen beding ooit worden gebruikt om te schouwen.

Als een van de beste zieners op het eiland vond Sofia Santorini dat sommige regels overtreden dienden te worden, vooral nu haar laatste visioenen verontrustende verhalen in haar oor bleven fluisteren. Het was dat aanhoudende gemompel over de gevaarlijke voorspelling die verbonden was met hun vloek dat Sofia er uiteindelijk van overtuigde om het allereerste spreukenboek te stelen: de enige grimoire waarin stond uitgelegd hoe je met behulp van duistere magie kon schouwen. Het was heel goed mogelijk dat het lot van de heksenkring van haar handelen afhing, of dat nu werd goedgekeurd of niet.

Al had de raad bij de laatste bijeenkomst niet zo heel erg grimmig geklonken. Dat was niet nodig geweest. Sofia had de verandering in de magie aangevoeld zoals vogels de overgang van het ene seizoen naar het andere opmerkten, luisterend naar die innerlijke waarschuwing om weg te vliegen, om te blijven leven. Er dreigde een zware storm aan de horizon. Zij bezat geen vleugels, maar zelfs als ze die wel had gehad, weigerde ze te vluchten zonder haar familie.

Twee regels overtreden om mogelijk tientallen heksen te redden leek haar de juiste beslissing om te nemen. Alle mogelijke informatie die Sofia kon vergaren over de vloek voor de Verdorvenen of de Gevreesden wraak namen zou hun heksenkring alleen maar ten goede komen. Dat zouden de ouderlingen toch wel begrijpen?

Ze plaatste de spiegel op de grond in de tempel van Dood, samen met het met goudfolie versierde spreukenboek, pakte een aantal vouwen van haar rok in één hand en knielde voor de voorwerpen. Er ging een huivering door haar heen die niets te maken had met de kou van het steen dat door de dunne lagen mousseline heen drong. Ze staarde in de verboden spiegel. Het inktzwarte oppervlak deed haar denken aan het rimpelloze water van een meer dat ze ooit had bezocht om kiezels te verzamelen voor haar spreuken.

Dit oppervlak weerkaatste echter niet geruststellend maanlicht vanuit de hemel om haar pad te zegenen. Het leek zelfs alsof het elk licht dat het durfde te beroeren verslond. Allerlei demonen zouden zich in de onbekende dieptes eronder kunnen ophouden, klaar om aan te vallen.

Ze blies haar angst weg. Het was tijd om te doen waarvoor ze hier was gekomen, zodat ze daarna naar huis kon gaan, naar haar familie. Ze trok een smalle dolk uit de zak in haar rok, bracht de punt ervan naar haar vingertop en oefende er druk op uit tot er een druppeltje bloed uit het wondje opwelde, zo rood als de ogen van de duivel.

Sofia stond op en liep naar het altaar in het midden van de ruimte. Men beoefende geen magie in de tempel van een godin zonder haar eerst te eren.

Aan weerszijden van het altaar knetterde het vuur in de offerschalen dat ze eerder had aangestoken. De rookpluimpjes kringelden omhoog alsof die haar zo uitnodigden de onderwereld te betreden. Ze durfde te zweren dat er naar haar werd gekeken vanuit de schaduwen, wachtend om te zien of ze dapper genoeg was om die verboden grens te overschrijden. Sofia liet haar blik door de stille kamer gaan tot ze de twee menselijke schedels zag die ze uit het klooster had gestolen. Duistere tijden riepen om nog duisterdere daden. Ze zou nu niet aarzelen.

Ze hield haar bezeerde vinger boven de eerste van de twee offerschalen en zag bloeddruppeltjes sissen en toen tot stoom vergaan toen die de vlammen raakten. Ze ging vlug naar de andere kant van het altaar en herhaalde het ritueel boven de tweede schaal.

Gerustgesteld dat ze voldoende bloed had geofferd aan de godin om haar bescherming te verdienen, keerde ze zich om en pakte de schedels, waarbij ze de bloederige vingerafdruk die ze op het bot achterliet negeerde. Ze knielde opnieuw, plaatste de schedels ten noorden en zuiden van de spiegel, sloeg het spreukenboek open en begon te chanten.

Een paar gespannen tellen lang veranderde er niets aan de spiegel. Toen kolkte er opeens rook in dat oppervlak, eerst langzaam, maar toen sneller en sneller, alsof de hellewinden die ze had gehoord door een aantal demonencirkels gierden en de arme zielen die de pech hadden daar te zijn in de war brachten.

‘Godin, bescherm me.’

Sofia leunde dichter naar de spiegel toe, wilde zo snel mogelijk al het mogelijke over hun vijanden te weten komen. Elk beetje informatie zou van onschatbare waarde kunnen zijn, helemaal nu al hun herinneringen met elke volle maan langzaam werden ingenomen door de vloek. Terwijl ze naar de spiegel staaarde, ging een raam naar de onderwereld op een kiertje open, waardoor ze voor het eerst een glimp opving van het demonenrijk.

‘Laat me zien hoe ik onze vloek kan verbreken.’

De spiegel pulseerde alsof de magie haar verzoek erkende en er akkoord mee ging om haar wens te vervullen. In plaats van de rook speelden er opeens vreemde beelden over het donkere glas en Sofia besepte al snel dat er een verhaal werd getoond aan de hand van afbeeldingen. Ze slaakte een zachte zucht. Tot nu toe leek dit op haar gebruikelijke visioenen, ondanks het feit dat ze de verboden magie had gebruikt.

De magie haalde de afbeeldingen uit de spiegel zodat die om haar heen draaiden alsof ze erbij was op het moment dat ze plaatsvonden. Ze zag een donkere troonzaal, een woedende demon.

Stukjes en beetjes van het bekende verschenen, maar de magie deed het vast niet goed. Bepaalde beelden pasten niet bij hun geschiedenis of bij wat Sofia van de voorspelling wist. Ze keek ernaar terwijl een heks, die de Eerste Heks moest zijn, die demon vervloekte. Haar wraak en haar haat waren zo sterk dat Sofia die haast door de illusie heen kon voelen.

Daarna zag ze een vreemde put met kristallen: herinneringsstenen, duizenden. Het tafereel veranderde weer abrupt en nu was er een hutje dat uitkeek op zee. Een jonge heks, een die ze goedkende, hield een herinneringssteen in een hand en een dolk in de andere. De Eerste Heks was daar ook geweest en had de heks de steen gegeven die wat ze ook wilde vergeten weg zou nemen. De beelden vervaagden, hadden meer magie nodig.

‘Wacht!’ riep Sofia.

In haar wanhoop om meer te weten te komen pakte ze de schedel vast die ten zuiden van de spiegel lag en fluisterde een spreuk die die deed versplinteren in de hoop dat de spiegel de botscherven op het donkere oppervlak zou gebruiken om meer beelden in het leven te roepen. Dat gebeurde ook. Alleen waren die weer niet zoals ze had verwacht. Sofia zag haar eiland, toen verschenen er tussendoor flitsen van andere onbekende steden en tijden en die namen het over. Die beelden moesten verkeerd zijn.

Maar toch... als dat niet zo was, dan was alles wat de heksenkringouderlingen hun hadden verteld gelogen. Ook waar ze vandaan kwamen.

Dat was zo belachelijk dat het niet waar kon zijn. Vastberaden om het mysterie op te lossen reikte ze naar de laatste schedel. Deze had robijnen in de oogkassen, een extra geschenk voor de godin die over de doden regeerde. Sofia verbrijzelde de schedel en werd onmiddellijk ondergedompeld in een andere tijd, een waar diezelfde jonge heks van daarnet ook leek te zijn...

Er werd ruw een hand op Sofia's schouder gelegd die haar uit haar visioen wekte.

Haar hart bonkte in haar keel en ze knipperde met haar ogen tot de tempel van Dood weer in beeld kwam. Uit angst voor wat of wie haar uit het visioen had gerukt, trok ze haar dolk en krabbelde snel overeind. Daar stond degene die haar had gestoord. De in een mantel gehulde gestalte duwde haar kap naar achteren en daarmee werd een bekend, streng gezicht onthuld.

Sofia ontspande opgelucht haar schouders en liet haar dolk zakken. Heel even was ze doodsbang geweest dat ze een vijand had

opgeroepen. ‘De godin zij dank dat u het bent. Ik ben iets ongelooftlijks te weten gekomen over onze vloek en onze stad. Ik weet wie de dochter van de Eerste Heks is, dat denk ik in ieder geval. U gelooft het nooit.’

Sofia was te vervuld van duistere magie, te zeer van streek door de waarheid die ze had achterhaald om de gevaarlijke glans te zien die in de ogen van de andere heks verscheen. ‘Jij anders ook niet.’

‘Ik begrijp het niet...’

Met een vlugge polsbeweging en een harde vervloeking sprak de heks een spreuk uit die Sofia door de lucht liet vliegen. Ze sloeg met haar schedel tegen het altaar, waardoor ze sterretjes zag en even verduasd was. Voor ze weer helemaal bij haar positieven was en zelf een beschermingsspreuk kon uitspreken, verbrijzelde Sophia’s geest net als de spiegel waar de andere heks met haar voet op stampte, waarmee ze ook de waarheid vernietigde die nog zichtbaar was geweest op het donkere oppervlak.

Sophia deed haar mond open om te gillen, maar kon niets anders doen dan in vreemde tongen spreken. Binnen de kortste keren zag ze enkel nog die vreemde beelden die de spiegel haar had getoond.

Als ze op het punt had gestaan om opnieuw om hulp te roepen, kon Sofia zich nu niet meer herinneren waarom.

Ze staarde voor zich uit, zonder daadwerkelijk iets te zien, terwijl de andere heks het eerste spreukenboek pakte en langzaam door de tempel liep, zonder om te kijken naar haar vriendin. Al die tijd herhaalde Sophia zachtjes één zinnetje, zong het, een zegening, een smeekbede...

Of misschien was het de sleutel tot de oplossing voor alles...

‘Zo boven, zo beneden.’

1

De kaarsen in de slaapkamer van de prins van Toorn begonnen allemaal tegelijk te branden.

Ondanks het feit dat ik mijn best deed om niet naar de demon te grijnzen, krulden mijn mondhoeken iets op. De prins die op het balkon stond hield me zo scherp in de gaten dat zijn aandacht meteen naar mijn mond ging en daar iets langer dan nodig was op bleef rusten.

Zijn verhitte blik zorgde ervoor dat er zich een ander soort warmte door mij heen verspreidde precies op het moment dat goudkleurige vlammen in de haard knetterend en sissend omhoog schoten.

Dat was welkom, vooral na de kilte die eerder tot in mijn botten was doorgedrongen. Het zien van mijn zus in de Drievoudige Maanspiegel had iets essentieels in mij gebroken.

Iets wat ik op het moment niet nader wilde onderzoeken.

Ik stond inmiddels bij Toorns bed met mijn tuniek rond mijn voeten op de vloer en wist dat het niet zijn kenmerkende zonde was waardoor het vuur was ontstoken in zijn privévertrek. Dat kwam door de begeerte die hij probeerde te beheersen; de passie die ik had laten oplaaien toen ik voor hem had gekozen terwijl ik precies wist wie hij was en toch had toegezegd zijn verdorven koningin te worden. Aangezien hij mijn ziel al had gestolen, bood ik hem nu mijn lichaam aan. Zonder spelletjes of een magische band die ons dwong elkaar op te zoeken. Zonder me op Vittoria te concentreren en op de steek in mijn hart die ik voelde telkens als ik aan de misleiding van mijn tweelingzus dacht.

Tranen prikten nu in mijn ogen alleen al bij de gedachte aan haar en ik probeerde wanhopig mijn emoties onder controle te houden. Toorn zou mijn verdriet aanvoelen en dit was een gesprek dat ik nu niet wilde voeren. Die pijn kon wachten tot ik morgen mijn tweelingzus zag op de mysterieuze Dwalende Eilanden en hoorde wat ze te melden had.

Tot dan wilde ik geen minuut meer nadenken over waarom ze haar dood in scène had gezet. Of over waarom ze me zo lang op zo'n verschrikkelijke manier had kunnen laten lijden. Ik had Vittoria al genoeg maanden van mijn tranen en woede gegeven tijdens mijn missie om haar te wreken.

Vanavond wilde ik alleen Toorn. Samael. Koning der demonen. De meest gevreesde onder de zeven onsterfelijke prinsen van Hel. Generaal van oorlog en letterlijk de duivel. De vleesgeworden verleiding en zonde. Voor sommigen was hij een nachtmerrie, maar in mijn ogen was hij op het moment een droom. En als die vervloekte demon niet onmiddellijk samen met mij tussen de lakens dook, zou ik zelf hels worden.

‘Blijf je de hele nacht buiten staan, majesteit?’ Ik trok een wenkbrauw op, maar Toorns enige reactie was dat hij zijn goudkleurige ogen iets vernauwde. Koppig, wantrouwig wezen. Hij was de enige die zich zou afvragen waarom ik deels naakt voor zijn bed stond in plaats van toe te geven aan zijn vleselijke driften, zoals ik wilde. ‘Als je nog meer bewijs nodig hebt van mijn beslissing...’

‘Emilia...’

De manier waarop hij mijn naam zei, zorgde ervoor dat ik me voorbereidde op een afwijzing. Zijn toon gaf aan dat we moesten praten, en praten was wel het ergste wat ik me op het moment kon indenken. Praten zou tot tranen leiden en dat zou me ertoe dwingen onder ogen te zien hoe hard het me had geraakt Vittoria eerder te hebben gezien. Ik zou me veel liever verliezen in Toorns verslavende zoenen.

‘Niet doen, alsjeblieft,’ zei ik stilletjes. ‘Het gaat prima. Echt waar.’

De demon keek bezorgd, was niet overtuigd. Hij had me ooit verteld dat ik kon verlangen, maar nooit iets nodig moest hebben,

maar vanavond voelde ik dat allebei en het kon me niet schelen als dat me zwak maakte. Ik bad dat hij me niet alleen naar mijn eigen vertrekken zou sturen. De eenzaamheid zou ondraaglijk zijn. Ik had gezelschap nodig, verbondenheid. Een rust die alleen hij me nu kon schenken.

Precies op dat moment werden de ragfijne gordijnen die zijn slaapkamer van het balkon scheidde bol geblazen, verleidden hem om zich bij zijn halfnaakte koningin te voegen. Het was alsof het rijk wilde dat we eindelijk bij elkaar zouden komen. Dankzij de donkere stoffen en zacht flakkerende kaarsen straalde de slaapkamer een subtiele sensualiteit uit. Het was een kamer die was gemaakt voor allerlei soorten fluisteringen: voor woorden die teder, vol aanbidding tegen lippen werden gesproken en voor het zachte ruisen van kleding die langzaam langs de huid gleed.

Twee dingen die ik onmiddellijk met deze prins wilde ervaren.

Toorn had zelf toegegeven dat hij meer van daden was dan van woorden en met dat in mijn achterhoofd kwam ik in beweging. Hij bleef buiten roerloos staan, keek toe terwijl ik me bukte en mijn laarzen uittrok. Ik had geen idee of hij iets van mijn gevoelens met betrekking tot Vittoria had opgemerkt en die verkeerd had geïnterpreteerd of dat hij nog steeds niet helemaal geloofde dat ik de volgende stap wilde zetten in de acceptatie van ons huwelijk.

Samen het bed delen was een van de twee laatste handelingen die nodig waren om man en vrouw te worden. We konden zeker seks hebben zonder daarna getrouwd te zijn, maar ik wilde juist onze band voltooien.

Gezien de manier waarop we elkaar hadden ontmoet toen ik hem in Palermo had opgeroepen en hem per ongeluk tot in de eeuwigheid aan me had gebonden, en dat we allebei hadden gezworen elkaar te haten en zelfs nooit te zoenen, was het begrijpelijk als dat de oorzaak van zijn ongerustheid was.

Een paar maanden geleden zou ik ook hebben gezegd dat vanavond nooit zou plaatsvinden. Dat was voor ik had erkend dat er meer speelde in ons verhaal. Voor ik onder ogen had willen zien dat ik net zo vurig naar hem verlangde als dat de felle roodgouden bloe-

men die ik uit mijn vingertoppen kon oproepen brandden. Nog iets wat ik niet voor mogelijk had gehouden, nog een mysterie dat ik moest oplossen, net zoals het achterhalen van de waarheid over wie ik echt was. Dat kon echter allemaal wachten. Het enige waar ik nu aan wilde denken was aan het opeisen van mijn demonenkoning.

Sneeuwvlokjes dwarrelden om hem heen neer, bedekten zijn donkere haar en brede schouders, al leek hij dat niet te merken. Hij leek nooit last te hebben van de grillige elementen van dit winterse rijk, ook al kwam dat waarschijnlijk omdat hij zelf ook een natuurkracht was waar iedereen rekening mee diende te houden.

Ik hield zijn intense blik vast terwijl ik de strakke broek over mijn heupen duwde en eruit stapte, die op de tuniek wierp. Toorn hield zijn adem in toen hij zag dat ik geen ondergoed droeg. Hij had zijn handen tot vuisten gebald en zijn knokkels zagen wit door de spanning die erop stond. Niet helemaal de reactie waar ik op had gehoopt bij het uitkleden.

Met gefronste wenkbrauwen liet ik in gedachten ons gesprek de revue passeren, waarbij ik me zorgvuldig elk woord voor de geest haalde. Nadat hij me erin had geluisd zodat ik een bloedband met hem aan zou gaan – om ervoor te zorgen dat zijn broers geen misbruik van me zouden maken toen ik me voor het eerst in de onderwereld begaf – had ik gevraagd of hij me nog steeds als de zijne beschouwde.

Nu, terwijl hij star buiten in de sneeuw stond zonder aanstalten te maken me zijn zeer warme en uitnodigende slaapkamer in te volgen, was ik bang dat ik hem verkeerd had begrepen. Hij had alleen gezegd dat hij geen tijd nodig had om erover na te denken. Dat hield strikt genomen niet in dat hij me als de zijne beschouwde.

‘Ben je van gedachten veranderd?’ vroeg ik.

Toorn bestudeerde mijn gezicht met een afstandelijke uitdrukking. ‘Je kiest vrijwillig voor mij. Wetende wie ik ben. Waar ik toe in staat ben.’

Het waren geen vragen, maar ik knikte toch bevestigend. ‘Ja.’

‘En deze beslissing heeft niets met je zus te maken?’

Hij hield me scherp in de gaten en ik wist dat hij zelfs maar de

kleinste verandering in mijn emoties probeerde op te pikken. Toorn zou niet met me naar bed gaan als hij geloofde dat iets anders dan mijn eigen begeerte me in die richting stuurde. Het was een van de eerste keren sinds we elkaar hadden ontmoet dat ik hem de hele waarheid vertelde. Als we samen verder wilden gaan, moest er een eind komen aan de spelletjes tussen ons.

‘Ik wilde je die nacht van het feest van Gretigheid. En daarvoor... herinner je je nog toen je op magische wijze die bedwelming verwijderde toen we voor zijn zonde trairden? Ik wilde toen ook dat je me zou nemen. Dat was lang voordat ik Vittoria zag.’ Ik dwong mezelf hem recht aan te kijken, om hem duidelijk te maken hoe serieus ik dit meende. ‘En ik besefte vanavond dat jij er al deze tijd al voor me bent geweest. Moreel gezien waren je technieken niet altijd ideaal, maar alles wat je hebt gedaan was bedoeld om me te helpen. Ik wil jónu en dat heeft verder met niemand anders te maken.’

Na een lange stilte waarin ik me schrap zette om te worden afgevoerd, verliet hij eindelijk het balkon en kwam hij zijn slaapkamer in, overbrugde langzaam de afstand tussen ons. Hij liet zijn blik van mijn ogen naar mijn lippen glijden, alvorens die lager te laten zakken om mijn lichaam te bestuderen.

Er verscheen een opwindende wilde uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij me met zijn ogen centimeter voor centimeter verslond, waarbij zijn blik kort op dat plekje tussen mijn benen bleef rusten. Dat begon meteen te bonzen. Hij maakte een laag, grommend geluid, wat bevestigde dat hij mijn begeerte oppikte.

Ik hoopte oprecht dat wat voor beest dan ook dat geluid maakte vanavond vrij zou worden gelaten. Ik wilde elk verdorven en pervers idee ervaren dat hij net had bedacht.

Zijn grijns beloofde allerlei zonden en gaf aan dat hij meer dan bereid was om mij ter wille te zijn.

Zelfs met de kilte van de storm die aan hem kleefde, had ik het alles behalve koud toen hij dichterbij kwam. Gezien zijn verhitte blik en de manier waarop hij stilletjes mijn rondingen bestudeerde, alsof hij alle dingen die hij met me wilde doen de revue liet passeren... dat was bijna voldoende om me hier en nu te laten smelten.

‘Vertel me over elk duister verlangen, Emilia.’ Hij legde zijn vingers onder mijn kin en hief zo mijn gezicht. ‘Over elke fantasie die je wilt laten uitkomen.’ Hij streek zacht met zijn vingertoppen langs het plekje op mijn keel waar mijn hartslag voelbaar was, waarna hij met zijn lippen langs de mijne streek en me ademloos en verlangend naar meer achterliet. Hij hief zijn hoofd en liet langzaam zijn handen langs mijn schouders en armen glijden. ‘En ik zweer je dat ik ze allemaal laat uitkomen.’

Ik nam gretig zijn harde lichaam in me op dat nu nog schuilging onder zijn fraaie kleding. ‘Ik heb heel wat ideeetjes.’

De blik die hij me nu schonk gaf aan dat hij zelf ook wat interessante ideeën had.

Op andere vlakken mochten we dan kibbelen, maar wat dit betreft waren we het gelukkig eens. Ik trok hem naar me toe voor nog een kus, wilde dit moment voor eeuwig koesteren. De tedere zoen werd al vlug gulzig. We namen allebei geen genoegen meer met een trage, behoedzame aanpak. We waren wezens die werden voortgedreven door razernij, door passie. Ik wilde dat ons eerste samenzijn net zo explosief zou zijn, zoals ons temperament.

Als Toorn al mijn duistere verlangens wilde vervullen, hoopte ik maar dat hij me bij kon benen. Ik hapte zacht in zijn onderlip en met een grom van goedkeuring deed hij hetzelfde bij mij.

Toorn verklaarde mijn mond al snel de oorlog en paste als de generaal die hij was genadeloos al zijn tactieken toe. Er schemerde bezitterigheid door in zijn kus en ik reageerde op dezelfde manier. Hij was van mij! Elk beetje van zijn verdorven ziel, elke regelmatige hartslag behoorde mij toe.

Hij streelde mijn lichaam en een gloeiende warmte nestelde zich laag in mijn buik, verspreidde zich met elke heerlijke aai van zijn ietwat ruwe vingertoppen. Dat hij juist nu al zijn kleren nog aanhad...

Ik rukte zijn jasje uit en trok toen aan de panden van zijn overhemd alvorens de knoopjes eraf te trekken. Ik moest hem zien, hem aanraken, zijn huid tegen de mijne voelen.

Hij verbrak de kus en glimlachte. ‘Zo saai als deugden normaal

gesproken zijn, zou geduld op het moment wellicht de moeite waard zijn.'

'Ik had gehoopt dat je in dit geval kundiger was met zonden. Als ik het me goed herinner, heb je me ooit gevraagd of ik zou willen zien hoe verdorven je kunt zijn.' Ik liet mijn blik over zijn lichaam glijden en verborg mijn eigen glimlach toen hij zijn ogen tot spleetjes vernauwde. 'Is dit echt het beste wat je kunt doen?'

'Is dat een uitdaging?'

Ik trok een schouder op, wist precies waar ik mee bezig was en genoot van de reactie die dat in hem losmaakte. Gezien de bobbel in zijn broek vond hij het helemaal niet erg. Decadente demon. 'Als dat zo is, wat wil je er dan aan doen?'

'Ga op het bed liggen, vrouwe.'

Zijn stem klonk zacht, maar er was niets gedwees aan zijn bevel. Ik stapte dapper achteruit tot ik bij het bed kwam en leunde ertegenaan, liet mijn vingers in de zwarte sprei zinken die smaakvol over de rand ervan gedrapeerd was. Ik had me ooit afgevraagd hoe dat bont tegen mijn blote huid zou aanvoelen.

Dat zou ik nu ontdekken.

Toorn hief zijn kin om aan te geven dat ik helemaal op het bed moest gaan liggen in plaats van er alleen tegenaan te leunen. Mijn hart bonsde in mijn keel terwijl ik me erop hees en over het enorme matras schoof, waarbij ik een kreun onderdrukte toen het zachte bont plaatsmaakte voor zijn koele zijden lakens. Dat voelde beter dan ik me had voorgesteld. Luxe en decadentie, vermengd met iets wilds wat niet te temmen was.

Net als de meester van dit Huis van Zonde.

Toorn maakte zijn broek los terwijl hij me strak aankeek. Dit was een uitdaging, bedoeld om vast te stellen of ik echt klaar was voor wat er zou komen. Zijn broek belandde op de vloer en zijn harde lengte kwam omhoog, intimiderend en zinnenprikkelend, en net zo gretig om mij op te eisen.

Ik beet op mijn onderlip, werd bijna overweldigd door verlangen terwijl ik hem in me opnam. Heilige godin, hij was prachtig. Mijn aandacht ging langzaam van het trotse bewijs van zijn opwinding

naar de rest van zijn lichaam. Meer dan een meter tachtig aan pure spieren en gebronsde huid stond hier voor me. Hij was een studie van mannelijke kracht gecombineerd met een ruige schoonheid.

Hij deed een stap naar voren en mijn blik ging van de metallic slang op zijn arm naar de tatoeage op zijn linkerdijs: een dolk met rozen op het lemmet.

Het geometrische ontwerp op het gevest kon ik net niet zien, maar toen Toorn zijn hand om zichzelf heen sloeg en die langzaam op en neer bewoog, verdween al het andere uit mijn hoofd. De demon keek me zelfvoldaan aan, alsof hij precies wist wat zijn verleidelijke geplaag bij me uitrichtte. De godin vervloek hem. Ik wilde zijn hand vervangen door de mijne. Of nog beter, ik wilde die vervangen door mijn...

Een luide klap verbrak de rust als de zweep van een kwade god, en Toorns slaapkamer verdween, inclusief demon, en werd vervangen door een lege, kille kamer waar geen enkel licht scheen.

Het was zo'n drastische overgang dat ik nog niet meteen kon bevatten dat dit echt was gebeurd. Ik knipperde vlug met mijn ogen in een poging aan de plotse duisternis te wennen. Schaduwen bewogen zich door wat volgens mijn zintuigen een kleine ruimte was, kronkelden haast uitzinnig over elkaar heen.

Ik kreeg kippenvel op mijn armen toen de kilte in de lucht bijtend werd.

Dit moest nog een vreemde illusie zijn. Ik had er al een paar gehad, maar niet zo levensecht als deze. Ze leken telkens te worden uitgelokt door romantische situaties tussen Toorn en mij, dus dat was waarschijnlijk ook de oorzaak van deze. Ik vervloekte de timing van deze ongewenste onderbreking, vond het vreselijk dat het verleden van een ander me uit mijn heerlijke heden had weggerukt.

Ik wilde mijn slapen masseren, maar kon mijn handen niet bewegen. Ik keek abrupt op en zag een paar boeien strak om mijn polsen zitten. Ik trok eraan, maar ze zaten hoog in het plafond verankerd. Kettingen rinkelden bij elke beweging. Dat geluid werkte me bijzonder snel op mijn zenuwen. Bloed en botten! Ik keek nu omlaag. In dit visioen was ik net zo naakt als in mijn huidige realiteit. Ge-

weldig. Ik had een droom achtergelaten en was in een ordinaire nachtmerrie beland.

Ik zuchtte diep en mijn adem verscheen in kleine wolkjes. Nu verstijfde ik. Wat vreemd. In tegenstelling tot andere illusies leek ik hier de controle over te hebben. Het was niet alsof ik in een herinnering was gestapt of dat ik het verleden vanuit het perspectief van een ander zag. Ik vernauwde mijn ogen tot spleetjes.

Als dit geen illusie of een herinnering was...

‘Wat is er in de zeven hellen aan de hand?’ Het onmiskenbare geluid van de zool van een laars die over steen schraapte liet een scheut van angst door me heen schieten. ‘Toorn?’

Ergens vlakbij werd er een lucifer afgestroken. Het zacht sissende geluid ging vooraf aan de geur van zwavel die naar me toe dreef. Aan de andere kant van de kamer flakkerde er een vlammetje, al was degene die de kaars had aangestoken op magische wijze verdwenen. Ik rukte zo hard mogelijk aan mijn kettingen, maar die gaven niet mee. Tenzij ik mijn handen wilde verliezen, zou ik niet kunnen ontsnappen tenzij mijn ontvoerder me vrijliet.

Om mijn toenemende paniek te onderdrukken tuurde ik door het schemerdonker, probeerde een of andere aanwijzing te vinden over waar ik was of wie me gevangen had genomen. Het was een stenen ruimte en ik was in een soort alkoof vastgeketend.

In het midden van de grotere ruimte stond een altaar van een lichte steensoort waar ook de wanden en vloer uit bestonden. Stro en gedroogde kruiden lagen op de grond. Het deed me haast denken aan het klooster thuis waar mijn vriendin Claudia met de doden had gewerkt, maar dan net anders.

De herinnering aan die vertrekken riep herinneringen op aan de onzichtbare huurlingspionnen die daar ooit jacht op me maakten. Het leek een eeuwigheid geleden sinds ik een Umbra-demon had ontmoet en ik onderdrukte een huivering. Als ik nooit meer een van die vreselijke demonen zag, zou ik een goed en gelukkig leven hebben gehad.

‘Wie daar ook is, kom tevoorschijn.’

Ik liet mijn kettingen rinkelen. De weerkaatsing van dat metalige